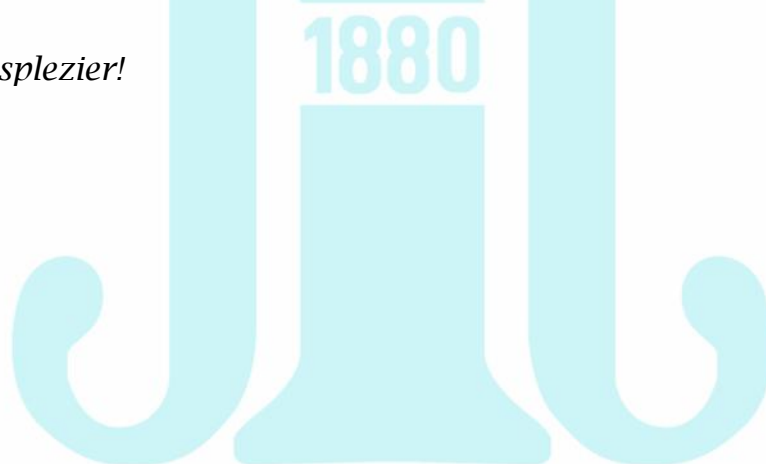

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

WEES

Massaspektakel in twee bedrijven voor
kinderen

door

Dirk Dobbeleers

Musiek: Filip Goethaert

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2004
Nr.2840

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *WEES* op te voeren moet de naam van auteur *DIRK DOBBELEERS*, muz. *Filip Goethaert* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2004/0220/046
ISBN 978-90-385-08870

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Dirk Dobbeleers
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(onbeperkte bezetting)

EVA : dromerig, wil haantje-de-voorstes zijn, maar is wat te zacht en te lief

QUEENIE : wordt gepest en kan zich daar niet tegen verweren, wereldvreemd, zachtaardig

CHARLOTTE : haantje-de-voorstes, best een vervelend karakter, hoofd van de pesters

VIRGINIE : haar rechterhand en meeloper

ASTRID : een heel kleintje, kan niet volgen, heeft geen andere keuze dan meedoen

ESTHER : altijd goed gehumeurd, molliger type, humoristisch, pest zelf niet

MEVROUW APPELS : directrice van het weeshuis

JUFFROUW DOLLY, haar hulp

MOEDER VAN EVA

VADER VAN EVA

RABAT : hun anderskleurige dienaar

MENEER PETERSON : ambtenaar in dienst van de regering, een vervelende betweter. Mevrouw Appels kan het niet goed met hem vinden.

BAKKER

AGENT

figuratie: marktkramers, dansers, kandidaat-ouders, juffrouw met rij schoolkinderen

PLAATS EN TIJD VAN HANDELING

PLAATS : een grootstad zoals Antwerpen of Brussel

TIJD : rond de eeuwwisseling

DECOR

De scène is in drie verdeeld: een slaapzaal voor de meisjes, het bureau van de directrice en een zolderkamertje (op een verhoog). In de slaapzaal staan zeven bedjes. Het is misschien prettig om met twee of drie grote, tegen elkaar geschoven bedden te werken. Sommige scènes spelen zich voor het doek af. Dat stelt dan de voorgevel van het weeshuis voor (een zetstuk kan de gevel suggereren), de markt (te suggereren met enkele kraampjes en rekvisieten, door de personages en hun kledij).

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(De moeder en vader van Eva komen schichtig vanuit de zaal op. De moeder houdt een baby(pop) gewikkeld in dekens onder haar kleren verstoppt. Ze twijfelt. Ze kan geen afscheid nemen van haar kind.)

VADER : We hebben geen keuze. *(De moeder drukt de pop dicht tegen zich aan.)* We hebben geen geld om voor Eva te zorgen. *(De moeder legt de pop op de grond. De vader legt er een briefje bij. Hij doet de halsketting van zijn vrouw af en legt die bij de baby.)*

MOEDER: Zouden we bellen?

VADER: Ben je gek geworden? Wie zijn kind achterlaat, wordt streng gestraft.

MOEDER: Anders moet onze kleine Eva uren in de kou liggen.

(Vader belt. Daarna verlaten vader en moeder vlug de scène. De baby begint te wenen. Juffrouw Dolly komt op.)

DOLLY : Kom hier, mijn dutske! Ocharme toch! *(Ze pakt de baby op. Mevrouw Appels op. Ze heeft een fles sterke drank in haar hand.)*

APPELS : Weer een mormel bij!

DOLLY : Wij zullen goed voor je zorgen.

(Mevrouw Appels neemt de baby over. Het briefje valt. Juffrouw Dolly raapt het op.)

APPELS : 's Nacht hou je je koest, dan wil ik slapen.

DOLLY : *(leest het briefje voor)* “Zorg goed voor Eva.” *(Tot mevrouw Appels)* “Het kleintje heet Eva.” *(Mevrouw Appels haalt haar schouders op.)* “Ik kom mijn kleine meisje vlug halen.”

APPELS : Dat zeggen ze allemaal. Maar op haar eenentwintigste zit ze hier nog.

(De baby weent. Mevrouw Appels giet wat sterke drank op de fopspeen en geeft die dan terug aan de baby. Die zwijgt.)

DOLLY : “Ik zal de kosten zeker vergoeden.”

APPELS : Dat liedje kennen we ook. Weer een wees die op kosten van de gemeente moet onderhouden worden. *(Mevrouw Appels geeft de baby terug aan juffrouw Dolly. De halsketting valt op de grond. De directrice raapt ze op.)* Dit zal ik voor je bewaren. *(Ze laat de halsketting in haar zak glijden. Juffrouw Dolly fluistert lieve woordjes tegen de baby en verlaat de scène.)* Schol, Eva! *(Ze neemt een flinke slok.)*

Scène 2

(Het doek gaat open. Eva, Charlotte, Virginie, Astrid, Esther maken de slaapzaal schoon. Mevrouw Appels zit op haar bureau te slapen. Voor haar staat een fles sterke drank. De kinderen joelen en gooien met kussens terwijl de muziek speelt.)

Weet wie ik ben

Ik ben Eva, ken je me niet
Ik ben Charlotte, zoals je ziet
Wij wonen hier in dit grote huis
Dit is onze thuis

*Wij wonen hier al heel ons leven
Niet voor een dag, niet voor heel even
Want onze ouders zijn er niet
Wij zijn alleen op deze wereld*

Ik ben Astrid en ik Virginie
Ik ben Esther, leuk, vind je niet

Wij wonen ook in dit grote huis

Dit is onze thuis

(Eva neemt haar knuffel.)

Wij wonen hier al heel ons leven

Niet voor een dag, niet voor heel even

Want onze ouders zijn er niet

Wij zijn alleen op deze wereld

Soms vraag ik me af

Zijn ze echt wel dood

Misschien kom ik ze nog ooit eens tegen

‘t is alles waar ik van droom

Wij wonen hier al heel ons leven

Niet voor een dag, niet voor heel even

Want onze ouders zijn er niet

Wij zijn alleen op deze wereld

(Versnellen op het einde van het lied.)

CHARLOTTE : *(Oog in oog met Eva)* Waarom voel jij je beter dan wij?

Soms vraag ik me af

Zijn ze echt wel dood

Misschien kom ik ze nog ooit eens tegen

‘ is alles waar ik van droom

CHARLOTTE : Jij bent een wees net als wij. Vergeet die mooie dromen.

EVA : Het is geen droom. Mijn ouders leven nog. Ik voel het.

(Charlotte geeft Eva een duw. Eva duwt terug. Charlotte neemt een kussen en slaat Eva. Eva slaat terug. Virginie moedigt Charlotte aan.)

CHARLOTTE : Help me liever, Virginie! *(Virginie begint ook te vechten. Esther geeft Charlotte een klap.)*

EVA : Goed, Esther!

(Charlotte geeft een klap terug. Er ontstaat een echt kussengevecht. Astrid krijgt een klap en begint te wenen.)

CHARLOTTE : Mond toe, baby!

VIRGINIE : Straks komt de heks.

(Mevrouw Appels schrikt wakker. Ze duwt haar handen tegen haar hoofd om het lawaai niet te horen en om aan te geven dat ze hoofdpijn heeft. Ze neemt een flinke slok. Ze staat op en gaat naar de slaapzaal.)

EVA : Rustig maar, Astrid! *(Eva neemt Astrid in haar armen. Ze legt haar kussen weg. Charlotte geeft haar nog een gemene klap. Esther wil reageren, maar juffrouw Dolly komt op.)*

DOLLY : Een beetje stiller. Als mevrouw Appels het hoort, dan zwaait er wat.

APPELS : Te laat! Wat een boel! *(Mevrouw Appels ademt in het gezicht van Virginie. Die knijpt haar neus dicht om aan te geven dat de directrice naar de drank stinkt.)*

APPELS : Wat een verschrikkelijke boel!

DOLLY : De meisjes gingen net opruimen, mevrouw Appels.

(Juffrouw Dolly doet teken naar de meisjes dat ze moeten opruimen. Eva en Esther beginnen een bed op te maken. Charlotte en Virginie gaan op hun knieën zitten en boenen de vloer. De kleine Astrid gooit een ijzeren emmer om.)

APPELS : Besef jij hoeveel hoofdpijn ik heb? *(De meisjes doen achter de rug van mevrouw Appels teken dat dat door de drank komt. Mevrouw Appels keert zich om. De meisjes doen snel voort waarmee ze bezig zijn. Alleen de slome Esther is niet vlug genoeg. Mevrouw Appels grijpt haar vast, ze wil het meisje een draai om de oren geven, maar slaat een gat in de lucht. Gelach bij de meisjes, Esther rukt zich los.)*

APPELS : *(Tot Esther)* Ondankbare wees! Buiten mij is er niemand die om jou en je vriendinnetjes geeft. *(De meisjes trekken een verveeld gezicht achter de rug van de directrice. Tot die zich plots weer omkeert, dan trekken ze een ernstig gezicht. De bel gaat. Tot Charlotte)* Opendoen! *(Tot de andere meisjes)* Ik wil dat de vloer straks blinkt en alles moet hier netjes zijn. *(Ze haalt het bed dat Eva en Esther net opgemaakt hebben, weer overhoop. Boze blik bij de meisjes.)*
Vooruit, aan het werk!

(De meisjes beginnen te werken geholpen door juffrouw Dolly. De directrice kijkt even toe en gaat dan naar haar bureau. Charlotte brengt meneer Peterson, ambtenaar van de gemeente die het huis financiert, naar het bureau van mevrouw Appels. Hij draagt een hoed en een wandelstok. Hij heeft nog een meisje bij, Queenie. Ze houdt een knuffel in haar hand. Charlotte trekt even aan haar haren. Queenie steekt haar tong uit. Meneer Peterson heeft dat gezien. Hij geeft het meisje een klap met zijn wandelstok. Charlotte lacht Queenie uit. Meneer Peterson geeft haar ook een klap met zijn wandelstok. Mevrouw Appels komt haar bureau binnen.)

Meneer Peterson, wat brengt u hierheen? *(Ze geeft hem – niet van harte - een hand.)*

PETERSON : Ik kom controleren of het geld van onze gemeente wel goed besteed wordt.

APPELS : Het wordt heel goed besteed. *(Ze neemt een slok van de fles.)*

PETERSON : U zult wel iets aan de beleefdheid van dit meisje *(doelend op Charlotte)* moeten doen. *(Hij staat met zijn rug naar mevrouw Appels gekeerd. De*

directrice trekt een vies gezicht naar hem. Meneer Peterson keert zich om. Mevrouw Appels kijkt met haar vieze blik vlug naar Charlotte.)

APPELS : *(Tot Charlotte) Weg!*

(Charlotte wil weggaan, maar meneer Peterson haalt haar met zijn wandelstok terug.)

Je vergeet te buigen, meisje.

(Charlotte buigt en gaat dan naar de slaapzaal. Mevrouw Appels giet een borrel voor meneer Peterson uit.)

PETERSON : Ik heb hier een nieuw meisje bij. Ze heet Queenie. *(Hij drinkt zijn borrel uit.)*

APPELS : Wat een naam! Alleen een wees kan zo heten! *(Ze lacht overdreven met haar eigen grapje. Meneer Peterson blijft haar ernstig aankijken.)*

PETERSON : Ze heeft geen familie meer.

APPELS : Hier zal ze die ook niet vinden. *(Dezelfde reactie bij mevrouw Appels (gelach) en bij meneer Peterson (ernstige blik). De directrice geeft hem nog een borrel. Peterson en Appels blijven praten, onhoorbaar voor het publiek.)*

(De actie verplaatst zich naar de slaapzaal van de meisjes.)

CHARLOTTE : Meneer Peterson is er. *(De andere meisjes stoppen met werken en trekken een lang, onvriendelijk gezicht.)*

ESTHER : Het gezicht van meneer Peterson is niet gemaakt om te lachen.

VIRGINIE : Dat van jou wel! *(Ze lacht Esther uit.)*

CHARLOTTE : Met een nieuwe.

VIRGINIE : Hoe ziet ze eruit? *(Charlotte vervormt haar gezicht met haar handen. De anderen lachen, behalve Eva.)*

VIRGINIE : Onnozel dus!

CHARLOTTE : Ik heb haar al laten voelen wie hier de baas is.

EVA : Wie is hier dan de baas?

CHARLOTTE : *(Ze stroopt haar mouwen op en zet zich schrap.)* Ik natuurlijk!

DOLLY : Lieve meisjes, werk nog even door. Straks komt mevrouw Appels en misschien brengt ze meneer Peterson wel mee.

(De meisjes gehoorzamen. Juffrouw Dolly legt een kussen op zijn plaats. Eva plooit een laken of deken op met Astrid, maar dat lukt niet. Astrid zit in het laken gedraaid. Juffrouw Dolly lacht met het tafereeltje en helpt de meisjes dan.)

EVA : Waarom kan jij onze directrice niet zijn, juffrouw Dolly?

DOLLY : Ik ben niet streng genoeg.

ASTRID : Bij u zouden wij altijd braaf zijn. *(Ze trekt een heel braaf en onschuldig gezicht. De anderen vouwen vroom hun handen. Juffrouw Dolly lacht.)*

DOLLY : Kom hier, schatten.

(Er volgt een groepsknuffel. Op dat moment komt mevrouw Appels binnen met Queenie. De meisjes stuiven uiteen om hun taken te vervullen. De directrice duwt Queenie ruw naar het midden van de slaapzaal.)

APPELS : Zorg goed voor haar! *(Mevrouw Appels gaat naar haar bureau waar meneer Peterson nog steeds op haar wacht. Hij giet nog vlug een borrel voor zichzelf in.)*

Scène 3

(Queenie zingt haar levensverhaal met haar teddybeer in de hand.)

Lieve beer

Lieve beer,

In jouw armen voel ik mij niet meer zo alleen.

Lieve beer,

In jouw armen zie ik telkens weer , ons verdriet.

Niemand is gebleven, geen familie meer
't gevoel alleen te zijn, dat doet zo zeer.

Lieve beer,
in jouw armen voel ik mama weer, dicht bij mij.
Zij ging heen,
Toen ik geboren werd kon zij niet meer met mij mee.

Zij ruilde haar leven met dat van mij
Nooit zou ik haar voelen, dicht aan mijn zij.

Lieve beer,
Ook mijn papa heb ik nu niet meer voor mij.
Vol van haat,
Doodde iemand hem, hij was soldaat, nu niet meer.

Mijn oma deed nog jaren lang haar best voor mij.
Maar toen ze kwam te sterven, was 't voorgoed voorbij.

Lieve beer,
in jouw armen voel ik mama weer, dicht bij mij.

Lieve beer,
In jouw armen hoor ik papa weer, dicht bij mij.

Lieve beer, lieve beer, lieve beer, lieve beer

(Charlotte pakt de knuffel van Queenie af. Ze gooit die naar Virginia. Eva probeert de knuffel te onderscheppen.)

DOLLY : Stop daarmee, meisjes! *(De meisjes blijven de knuffel heen en weer gooien.)*

DOLLY : Meisjes!

(Mevrouw Appels komt de slaapzaal weer binnen.)

APPELS : Wat is dat voor een lawaai?

CHARLOTTE : We speelden een spelletje, mevrouw Appels.

APPELS : Ik krijg hoofdpijn van jullie spelletjes. Geef dat ding hier. *(Charlotte geeft de knuffel aan mevrouw Appels.)*

CHARLOTTE : Wij zijn zo blij dat er een nieuw meisje is, mevrouw Appels. *(Charlotte streelt de haren van Queenie, maar trekt er even aan. Een pijnlijke grimas om de mond van Queenie. Charlotte doet teken naar Virginie.)*

VIRGINIE : Het wordt een echte vriendin. Daar ben ik zeker van. *(Virginie pakt Queenie even vast en knijpt net iets te hard in haar arm.)*

APPELS : Gedraag jullie maar, want straks komt er een verrassing.

(Mevrouw Appels verlaat de slaapzaal en gaat naar haar bureau. Ze legt de knuffel op haar werktafel.)

EVA : Het zal weer wat zijn. *(Charlotte trekt een laken van een bed.)*

ESTHER : Misschien is het een slagroomtaart.

ASTRID : Of een nieuwe pop.

VIRGINIE : Misschien gaan we naar de film.

QUEENIE : Of naar de opera.

CHARLOTTE : En jij bent het spook van de opera. *(Charlotte trekt het laken over het hoofd van Queenie. Queenie spartelt.)*

EVA : Laat haar gerust, Charlotte.

CHARLOTTE : Ze werkt op mijn zenuwen met haar streken. Ook al heet ze Queenie. Ze moet niet denken dat ze een queen is.

QUEENIE : Laat me los.

VIRGINIE : Vraag dat eens beleefd.

CHARLOTTE : Laat me los, queen Charlotte. *(Gegiechel)*

CHARLOTTE : Dat klinkt al veel beter.

EVA : Jullie zijn ziek.

VIRGINIE : We mogen ons toch amuseren.

EVA : Flauw, heel flauw!

VIRGINIE : Kijk daar, nog een spook! *(Ze wijst naar Esther.)*

CHARLOTTE : Rustig maar, Virginie, het is Esther.

VIRGINIE : Maar ze ziet er als een spook uit.

CHARLOTTE : Esther ziet er altijd als een spook uit. *(Gelach bij Virginie en Charlotte.*

Eva gaat, armen voor de borst gekruist, voor Charlotte staan.)

EVA : En nu tussen ons...

(Op dat moment komt mevrouw Appels binnen.)

Scène 4

APPELS : Maak jullie klaar, stelletje wezen, over enkele minuten komen er enkele kandidaat-ouders. *(De spanning is meteen verdwenen. De meisjes reageren zenuwachtig. Mevrouw Appels gaat naar Virginie. Ze trekt een vies gezicht.)* Hoe zie jij eruit? Je bent precies door de schoorsteen gevallen? *(Esther lacht.)* Hoelang heb jij je tanden al niet gepoetst? *(Tot Charlotte)* Als jij je haar niet kamt, dan scheer ik het af! *(Ze keert zich om en struikelt bijna over Astrid.)* Loop niet voor mijn voeten, kleine opdonder. *(Eva bukt zich om Astrid te troosten. Mevrouw Appels trekt haar overeind.)* Hou je rug recht! *(Mevrouw Appels komt met grote stappen op Queenie af.)* En voel jij je al een beetje thuis? *(Queenie krijgt een schouderklopje. Dat komt zo hard aan dat ze ineenkrimpt. Mevrouw Appels gaat naar haar bureau. De kinderen stellen de directrice en juffrouw Dolly in een lied voor. Ze beelden het lied per twee uit, de andere kinderen zingen de echo.)*

De dikke tris

Trekken aan de oren (oren, oren)

Veel te warm water (water, water)

Dumpen in een hok (hok, hok)

Dat is de directrice

Kloppen met een hamer (hamer, hamer)

Veel te koud water (water, water)

Drinken als een zuipschuit (zuipschuit, zuipschuit)

Dat is de directrice

Mevrouw Appels is haar echte naam

Zij heeft ons veel ellende aangedaan

Maar er is een ander (zwanzer, zwanzer)

Lief en echt gezellig (zellig, zellig)

Houdt veel meer van ons (soms, soms)

Dat is juffrouw Dolly

Kan veel meer verdragen (zagen, zagen)

Hoor je niet vaak klagen (vlagen, vlagen)

Hoort hier beter thuis (huis, huis)

Dat is juffrouw Dolly

Juffrouw Dolly is haar echte naam

Zij heeft voor ons al echt heel veel gedaan

(De actie verschuift zich naar het bureau van directrice Appels. De meisjes maken zich klaar voor het bezoek van de kandidaat-ouders. Ze kammen hun haren, tutten zich wat op. Meneer Peterson gooit een omslag op tafel. Mevrouw Appels raapt die gretig op. Ze telt de briefjes.)

APPELS : Ik heb meer geld nodig. Er komen altijd maar nieuwelingen bij. *(Ze vult het glas van meneer Peterson.)*

PETERSON : Straks komen de kandidaat-ouders. Misschien nemen zij wel enkele meisjes mee. Dan heb je minder kosten.

APPELS : Misschien ook niet en de meisjes worden groter. *(Ze wijst naar zijn glas.)* Ze eten de oren van mijn kop. *(Meneer Peterson drinkt het glaasje leeg, de directrice vult weer bij.)*

PETERSON : Jammer dat hun ouders niet voor hen kunnen betalen. *(Hij lacht luid met zijn eigen grapje. Mevrouw Appels lacht niet echt mee. Meneer Peterson wijst naar zijn borrelglas. Mevrouw Appels vult de glaasjes weer.)* Op de wezen! *(Ze drinken.)*

APPELS : En nu, weg wezen!

(Nu lacht mevrouw Appels luid, meneer Peterson niet. De directrice vertrekt naar de slaapzaal. Meneer Peterson haalt nog vlug een pakje bankbiljetten uit de omslag. Dan gaat hij ook naar de slaapzaal.)

CHARLOTTE : *(Tot Virginie)* Hoe moet ik mijn haar doen? Los of met vlechtjes?

VIRGINIE : Dat speelt geen rol. Jij bent altijd mooi.

EVA : *(Tot Astrid)* Welke jurk zou ik aandoen: die met ruitjes of die met streepjes?

ASTRID : Heb jij een jurk met ruitjes?

(Algemeen gelach, Astrid begrijpt niet waarom er gelachen wordt. Esther lacht niet mee. Zij zit stil op haar bed.)

EVA : Wat is er, Esther?

ESTHER : Zie mij hier zitten? Welke ouders kiezen mij nu uit?

EVA : Ik zou jou kiezen. Altijd goed gehumeurd, gevoel voor humor.

CHARLOTTE : Lelijk...

VIRGINIE : Dom... *(Eva gaat Esther troosten. Charlotte gaat nu naar Queenie. Ze scheurt haar jurk of gooit haar haren overhoop.)*

CHARLOTTE : Jij bent hier nog maar pas.

VIRGINIE : Jij hebt nog geen recht op ouders.

(Meneer Peterson betreedt de slaapzaal. De meisjes gaan kaarsrecht naast hun bed staan.)

PETERSON : *(Tot Eva)* Dat hoofdkussen ligt scheef. *(Eva legt het recht. Tot Charlotte)*
Steek dat deken netjes onder je matras. *(Charlotte gehoorzaamt.)* Kijk niet zo
zuur, Virginie. Zo geraak je nooit aan een nieuwe thuis. Dit bed is erg netjes.
Dat zullen de ouders graag zien. *(Gegiechel)*

DOLLY : Dat is mijn bed.

(De bel gaat. Mevrouw Appels gaat opendoen. Meneer Peterson tilt het hoofdkussen van Esther op. Hij toont triomfantelijk een zakje snoepgoed)

PETERSON : Wat is dat?

ESTHER : Ik weet het niet. Iemand moet dat daar gelegd hebben.

PETERSON : Maak dat de ganzen wijs. *(Hij laat het snoepgoed in zijn zak glijden en heft zijn wandelstok op. Esther verwacht een klap, maar meneer Peterson tikt op de buik van Queenie.)* Buik intrekken. *(Dan klopt hij op de rug van Astrid.)*
Rug rechthouden!

Scène 5

(Mevrouw Appels komt binnen met vier echtparen kandidaat-ouders.)

APPELS : Dit zijn ze dan, mijn schatjes. *(Ze doet teken dat de kinderen moeten buigen. Ze moeten ook lachen. De kandidaat-ouders inspecteren de kinderen. De meisjes moeten zich omdraaien, hun nagels laten zien.)*

MOEDER : Kom, schat, we zijn hier weg. Al deze kinderen zijn even lelijk.

APPELS : Heeft u dit meisje al eens goed bekeken? *(Ze duwt Virginie naar voren.)*

MOEDER 1 : Ik wil geen kind met sproeten (of rotte tanden, stomme vlechten, ros haar).

APPELS : Ik kan er ook niet aan doen. Ik heb die wezen niet zelf uitgekozen. *(Vader 1 troost Virginie even. Zijn vrouw sleurt hem letterlijk de scène af.)*

MOEDER 2 : Een schande is het. Zo iemand is geen echte moeder. Ik vind alle kindjes hier even lief. Ik kan echt niet kiezen. Kom, schat, we zijn weg.

VADER 2 : Het spijt me. *(Zijn vrouw sleurt hem de scène af.)*

MOEDER 3 : Wij hebben gekozen.

VADER 3 : Wij?

MOEDER 3 : Ja, wij! Ik wil dit kindje. *(Ze sleurt Astrid weg van bij haar bedje en overlaadt haar met knuffels en/of kussen.)*

VADER 3 : Ik heb nog eens nagedacht. Ik wil helemaal geen kinderen.

MOEDER 3 : Geen kinderen?

VADER 3 : Laat ons een hondje nemen.

MOEDER 3 : Een hondje? Wat een goed idee! Kom, we gaan naar het asiel. *(Ook zij verlaten de scène.)*

MOEDER 4 : Wij twijfelen. Ofwel nemen we dit meisje *(Queenie)* ofwel dit *(Esther)*.

VADER 4 : *(Tot Queenie)* Laat je tanden eens zien.

QUEENIE : Ik ben geen paard.

MOEDER : Wat een onbeschoft kind. Haar nemen we zeker niet.

VADER 4 : *(Tot Esther)* Laat je tanden eens zien. *(Esther opent haar mond. De vader deinst achteruit.)*

VADER 4 : Jij snoept te veel. Je tanden zijn niet goed gepoetst en ik kan het weten, want ik ben tandarts. *(De moeder kalmeert haar man. Wil zij het kind wel?)*

APPELS : Esther toch, ik zeg elke morgen en elke avond dat je je tanden goed moet poetsen.

MOEDER 4 : Dus jij gehoorzaamt niet. Blijf dan maar hier.

VADER 4 : Het spijt ons, maar het zal voor volgend jaar zijn. *(Ze geven mevrouw Appels een hand en verlaten de scène.)*

PETERSON : Jullie hebben het gehoord. Volgend jaar... misschien. *(Hij lacht weer met zijn mopje.)*

APPELS : Wees blij dat ik zo goed voor jullie zorg. Ik ben een vader en een moeder tegelijk.

(Er wordt gebeld.)

PETERSON: Misschien heeft een van die echtparen zich bedacht. (*Verschrikte reactie bij de meisjes.*)

APPELS : Of het zijn nieuwe kandidaten.

PETERSON : Dan zijn ze te laat. Ik stuur hen door en dan vertrek ik meteen.

APPELS : Meneer Peterson, nu er geen enkel meisje weg is, zou ik het nog eens over het geld willen hebben.

PETERSON : De gemeente is blut. U zult zelf voor meer geld moeten zorgen, mevrouw Appels. Tot ziens! Tot ziens, meisjes. (*De meisjes maken een buiginkje.*)

MEISJES: Tot ziens, meneer Peterson. (*Wanneer meneer Peterson zich omkeert, steken ze hun tong uit of ze zetten een neus. Tot meneer Peterson zich weer omkeert. Dan trekken ze allemaal een lief gezicht. Mevrouw Appels gaat naar haar bureau.*) Tot ziens, mevrouw Appels!

EVA : Hoe graag ik ook een thuis wil. Ik ben blij dat die engerds weg zijn.

CHARLOTTE : Ik ook.

VIRGINIE : Bij die ouders zou ik me nooit thuis kunnen voelen.

ESTHER : Al zijn ze stinkend rijk.

ASTRID : Al kopen ze elke dag een pop voor me.

ESTHER : Of al eten we elke dag taart.

CHARLOTTE : Al kopen ze elke dag nieuwe kleren voor me.

(Queenie zit apart. De vader en moeder van Eva worden door meneer Peterson naar het bureau van mevrouw Appels geleid. Die kapt net een borrel naar binnen. Wanneer ze door de gasten betrapt wordt, krijgt ze een hoestbui.)

VIRGINIE : Zwijg over mooie kleren. (*Ze bekijkt haar versleten plunje.*)

ESTHER En over lekker eten. Het doet me aan de spuitjes van mevrouw Appels denken.

ASTRID : En aan onze dagelijkse portie levertraan.

QUEENIE : Ik wil mijn knuffel.

(Ze begint te wenen. Astrid en Esther troosten haar. Eva staat met veel overtuiging op. Ze gaat naar het bureau van mevrouw Appels. Ze wil

binnengaan, maar het gesprek dat zich in het bureau afspeelt, houdt haar tegen. Eva luistert aan de deur.)

Scène 6

APPELS : Het spijt me, meneer en mevrouw, maar u bent te laat. Wij kunnen de meisjes onmogelijk nog een ouderbezoek laten ondergaan. Ze zijn te teleurgesteld.

MOEDER : We zijn op zoek naar één meisje. Tien jaar geleden... *(Meneer Peterson sluipt naar de deur en trekt die plots open. Hij betrapt Eva en sleurt die naar de zolderkamer.)*

PETERSON : Onbeleefde vlegel! Je mag de rest van de dag doorbrengen in deze donkere kamer vol spinnen, muizen en ratten. *(Hij duwt haar naar binnen en sluit de deur. Hij gaat terug naar het bureau van de directrice.)*

APPELS : *(Tot meneer Peterson)* Meneer en Mevrouw Somers zijn op zoek naar hun dochter. Ze hebben haar tien jaar geleden achtergelaten.

VADER : Toen waren we te arm om voor haar te zorgen.

MOEDER : Nu gaan de zaken echter goed.

VADER : Zeer goed zelfs.

MOEDER : We komen onze dochter halen.

APPELS : Tien jaar... Dat is lang geleden.

VADER : Wij hebben samen met onze baby een halsketting achtergelaten.

MOEDER : Een erfstuk van mijn grootmoeder, heel veel geld waard.

VADER : Ze heet Eva.

APPELS : Die halsketting?

MOEDER : Nee, onze dochter.

APPELS : Nu herinner ik het me. Eva is gestorven, kort nadat ze hier was binnengebracht. Het arme kind. *(Ze maakt een kruisteken. Ook meneer Peterson doet dat.)*

MOEDER : *(ze begint te snikken)* Eva, mijn Eva.

VADER : Waaraan is onze dochter gestorven?

APPELS : *(aarzelend en weinig overtuigend)* Aan een ongeneeslijke ziekte.

MOEDER : Kunnen wij haar halsketting misschien terugkrijgen?

VADER : Als herinnering...

APPELS : Ik... euh... ik heb die aan meneer Peterson gegeven.

PETERSON : Ik heb dat halssnoer verkocht.

VADER : Zomaar verkocht?

PETERSON : Ja, wij houden die spulletjes een jaar of vijf bij. Dan verkopen we ze. De opbrengst wordt gebruikt om de hoge kosten die de opgroeiende meisjes met zich meebrengen te vergoeden.

APPELS : U heeft er geen idee van hoe hoog die kosten oplopen.

PETERSON : Het spijt ons, wij kunnen niets meer voor u doen. *(De vader en moeder van Eva staan op.)*

PETERSON : Mogen we u toch nog onze deelneming betuigen?

(Ze schudden elkaar de hand. Vader en moeder Somers verlaten teneergeslagen het bureau en de scène. Directrice Appels haalt onmiddellijk de halsketting uit een lade.)

APPELS : Ik ben rijk.

PETERSON : Wij zijn rijk.

APPELS : Wij?

PETERSON : Die halsketting is eigendom van een wees en de wezen zijn eigendom van de gemeente. Dus eigenlijk behoort die halsketting toe aan de gemeente. Je mag dus blij zijn dat ik je een deel geef. *(Meneer Peterson opent zijn hand, maar mevrouw Appels geeft de halsketting niet af. Zij giet nog voor elk een borrel uit.)*

APPELS : Aan welk deel had u gedacht?

PETERSON : 70 – 30!

APPELS : Elk de helft en ik verkoop ze. *(Ze laat de halsketting in haar zak of blouse glijden om duidelijk te maken dat de discussie gesloten is.)*

PETERSON : 't Is goed, afzetter! *(Hij giet zijn borrel naar binnen en vertrekt.)*

APPELS : Schol! *(Ze kapt haar borrel naar binnen. In de loop van de volgende scène neemt ze de knuffel als hoofdkussen. Ze slaapt in.)*

Scène 7

DOLLY : Bedtijd, meisjes! Over vijf minuten kom ik het licht uitdoen.

(Juffrouw Dolly, die een lange japon en een slaapmuts draagt, weer af. Ook de meisjes dragen hun slaapkledij. Zo draagt Queenie een ouderwetse pijama met lange pijpen.)

CHARLOTTE : Daar heb je een boerin.

VIRGINIE : Wij gaan naar bed, niet naar onze stal. *(Wanneer Queenie in haar bed kruipt, springt ze er onmiddellijk gillend weer uit.)*

QUEENIE : Er zit iets in mijn bed. *(Virginie haalt een namaakspin aan een draadje uit haar bed. Ze laat de spin heen en weer bewegen voor de ogen van Queenie.)*

QUEENIE : Doe dat weg. Ik ben bang voor spinnen.

VIRGINIE : Misschien is dit wel lekkerder dan spruitjes. *(Queenie kruipt in haar bed.)*

QUEENIE : Ik heb geen hoofdkussen. *(Charlotte installeert zich in haar bed en laat duidelijk zien dat ze twee hoofdkussens heeft.)*

CHARLOTTE : Ik slaap altijd met twee kussens. *(Astrid zegt niets. Ze geeft haar hoofdkussen aan Queenie. Zelf neemt ze het hoofdkussen uit het bed van Eva. Juffrouw Dolly komt op de slaapzaal.)*

DOLLY : Is iedereen klaar?

MEISJES: Ja!

ESTHER : Waar is Eva, juffrouw Dolly?

DOLLY : Op de zolderkamer.

QUEENIE : Moet ze daar de nacht doorbrengen?

DOLLY : Ik weet het niet.

ESTHER : Arme Eva!

DOLLY : Ga nu maar slapen. *(De meisjes installeren zich in bed. Juffrouw Dolly doet het licht uit. Er hangt nu een sfeervolle gloed in de slaapzaal. Ook juffrouw Dolly kruipt in een bed.)* Slaapwel, meisjes.

MEISJES: Slaapwel, juffrouw Dolly.

VIRGINIE : Slaapwel, Charlotte.

CHARLOTTE : Slaapwel, Virginie.

ASTRID : Slaapwel, Esther.

ESTHER : Slaapwel, Astrid.

ASTRID EN ESTHER : Slaapwel, Queenie.

QUEENIE : Slaapwel. *(Zij onderdrukt een snik en keert zich om in haar bed.)*

(Het is even stil in de slaapzaal. Eva installeert zich op een matras die op de grond ligt. Ze woelt wat. Ze staat even later op. Ze sluipt naar het bureau van de directrice. Het kost haar heel wat moeite om de knuffel onder het hoofd van directrice Appels vandaan te halen. De actie verplaatst zich weer naar de slaapzaal. Queenie komt uit haar bed en gaat centraal-vooraan zitten.)

Ik voel me hier zo alleen. Waarom pesten die andere meisjes me zo? Mama, papa, waarom hebben jullie me toch zo vlug achtergelaten? Oma, waarom kon jij niet langer voor mij zorgen? Als ik hier vriendinnetjes had, dan zou het allemaal beter gaan. *(Eva neemt eerst haar knuffel uit bed. Dan geeft ze de knuffel aan Queenie en gaat naast haar zitten. Er volgt een stukje poppenspel met de knuffels.)*

EVA : Dag, schone jongen, hoe heet jij?

QUEENIE : *(Weinig enthousiast)* Gewoon, Teddy. Hoe heet jij?

EVA : *(Terwijl ze haar lippen tuit)* Meneer Zoentjes. Hij geeft mij altijd goede raad. Volgens mij heb jij goede raad nodig, Teddy? *(Queenie verbergt haar gezicht tussen haar opgetrokken knieën.)*

Vriendin zijn

Altijd maar plagen, steeds ruzie vragen

Waarom doen ze zo gemeen

Ik voel mij hier heel alleen

Alleen zonder thuis

Uren en dagen, weken en maanden

Altijd hetzelfde verhaal

Niemand begrijpt deze taal

Ik ben alleen

Winter en zomer, alles blijft gelijk

Lente of herfst, ik loop verloren in de tijd

Ik zou willen wenen, ik kan zo niet leven

Waarom lieten zij mij alleen

Geen ouders om me heen

Ik heb geen thuis

Uren en dagen, weken en maanden

Altijd hetzelfde verhaal

Niemand begrijpt deze taal

Ik ben alleen

Winter en zomer, alles blijft gelijk

Lente of herfst, ik loop verloren in de tijd

Wil jij een vriendin zijn, een stukje gezin zijn

Ik wil er voor jou zijn vandaag

Zelfs elke dag

Ik wil je omarmen, je hartje verwarmen

Er zijn als je het moeilijk hebt

Zelfs elke dag

Winter en zomer, alles blijft gelijk

Lente of herfst, ik loop verloren in de tijd

Wil jij een vriendin voor mij zijn?

(Esther en Astrid komen er bijzitten. Queenie zit in het midden. Esther en Astrid leggen hun arm rond haar schouder. Virginie en Charlotte staan een beetje verder te kijken. Alleen juffrouw Dolly blijft dapper doorslapen.)

ESTHER : Ik wil jouw vriendin worden.

ASTRID : Ik ook. *(Charlotte en Virginie komen er aarzelend bijzitten.)*

CHARLOTTE : We hebben het zo niet bedoeld.

VIRGINIE : Het spijt ons.

CHARLOTTE : Vergeten?

QUEENIE : En vergeven...

(Queenie richt zich op, glimlacht en knikt. Algemeen gejuich! Mevrouw Appels wordt er wakker van. Ze zoekt naar haar hoofdkussen. Ze gaat kwaad naar beneden. De meisjes bouwen een toren met hun vuisten. Queenie als laatste. Dan weer gejuich. Mevrouw Appels stormt de slaapzaal binnen.)

APPELS : Wat stelt dit voor? Jullie moesten al lang slapen! Naar bed, allemaal! *(De meisjes stuiven weg, Eva als laatste. Directrice Appels ziet Eva.)* Wat doe jij hier?

EVA : Slapen...

APPELS : Jij was toch gestraft?

EVA : U had gezegd dat ik de rest van de dag gestraft was en nu is het nacht.

APPELS : *(Ze ziet de knuffel. Ze rukt die uit de handen van Queenie.)* Heb jij die uit mijn bureau gegapt? *(De spanning is om te snijden. Het is even stil.)*

EVA : Nee, dat heb ik gedaan.

APPELS : Jij weer! Stuk ongeluk! *(Ze grijpt Eva bij haar arm vast, sleurt haar mee naar de zolderkamer. Onderweg tekst.)*

EVA : Laat me los! Ik wil naar mijn mama en papa.

APPELS : Die heb je niet meer. Je bent een wees. Of was je dat even vergeten?

EVA : Mijn ouders leven nog. Ik ben er zeker van. Ik zal ze zoeken. Vanaf morgen. Tot ik ze vind. En u weet waar ik moet zoeken.

APPELS : Op het kerkhof! (*Ze duwt Eva de zolderkamer binnen.*)

De wereld weent

Opgesloten voor een tijd en niemand om me heen
 Op een donkere zolder, helemaal alleen
 Alleen wat vieze beesten, die kruipen in het rond
 Als er nu toch maar een keer een oplossing bestond

**'t Is of de wereld, met me meevoelt
 samen met me weent
 ik ben verloren, zo te horen blijf ik heel alleen
 zie hoe mijn tranen, op de ramen
 versmelten met elkaar
 en dan verdwijnen, wegglijden
 wie weet er naar waar?**

Was ik maar bij Queenie, zij begrijpt me wel
 We praten over ouders die geen van beide kent
 We dromen dan van reizen, met mams en paps erbij
 Zij doet me weer geloven, zij is zoveel voor mij!

PAUZE

TWEEDE BEDRIJF

Scène 8

(Marktkramers bouwen hun kramen op. Er klinkt muziek op de achtergrond. Mevrouw Appels dwaalt weggedoken in haar jas op de markt rond. Rabat, een man met donkere huidskleur volgt haar op korte afstand.)

APPELS : *(Ze laat het halssnoer aan een marktkramer zien.)* Kopen? *(De marktkramer keurt het halssnoer.)*

KRAMER : Hoeveel?

APPELS : Duizend. *(De marktkramer keert zich om en gaat weg. De directrice stopt het halssnoer weer weg. Ze keert zich om en staat oog in oog met Rabat. Ze schrikt.)*

RABAT : Wilt u iets verkopen? *(De directrice haalt de halsketting weer boven.)* Veel geld waard.

APPELS : Duizend. *(Rabat zegt niets, hij neemt een geldbuidel, opent die en betaalt mevrouw Appels. Die neemt het geld glunderend aan. Ze stopt de halsketting vlug in zijn hand en verdwijnt. Ze maakt een vreugdesprongetje. Net voor ze de scène verlaat) Eva is dood! Leve Eva!*

(De marktkramers zingen een lied op de muziek die we bij de opbouw hoorden waarin ze hun waren aanprijzen. Terwijl de marktkramers how how,... zingen, roepen ze om beurten wat ze verkopen en maken ze er reclame voor.)

marktkramers

how how how how

how how how how

wij zijn de marktkramers van dit plein

wij verkopen alles aan een voordelige prijs
moet je iets hebben, eten of kledij
ga dan bij hem, bij haar of kom bij mij

how how how how

how how how how

marktkramer is nu mijn specialiteit
daarin kruipt dus echt veel van mijn tijd
's morgens vroeg ben ik al op pad
Elke dag opnieuw, ja dat is me wat

how how how how

how how how how

mensen kom en kijk wat er hier staat
voor je weer een kraampje verder gaat
proef maar eens van dit wonderlijke vocht
zelfs de koning heeft er liters van gekocht

how how how how

how how how how

(Eva komt op de markt. Ze heeft Queenie bij. Ze kijkt met grote ogen.)

QUEENIE : Waw! Hoeveel eten!

EVA : Ben je nog nooit op een markt geweest?

(Queenie knikt ontkennend. Ze blijft verbaasd rondkijken. Er komt een groep schoolkinderen voorbij, netjes uitgedost in een schooluniform. Zij wijzen naar Eva en Queenie en giechelen. Rabat kijkt van op een afstand toe.)

JUF : Kinderen, dat zijn nu wezen! Zeg me na: wezen! *(Ze knipt met haar vingers.)*

KINDEREN : Wezen!

JUF : Kijk maar eens naar hun kleren. *(De meisjes laten een afkeurend gemompel horen.)*

MEISJE : Kunnen die kindjes geen mooiere kleren aan hun mama vragen?

JONGEN : Wezen hebben geen mama! *(Gelach)*

(De schoolkinderen trekken aan de haren en de kleren van Queenie en Eva. Ze duwen en trekken wat. De juf kijkt enigszins geamuseerd toe.)

JONGEN : Spijtig dat wezen geen papa hebben om zich te verdedigen.

(Eva geeft hem een klap, nu schiet de juf wel in actie. Ze trekt aan Eva's oor.)

JUF : Gemeen kind dat je bent! Je mag andere kinderen geen pijn doen. *(Rabat kan zich niet langer beheersen.)*

RABAT : Die jongen is begonnen. Ik heb het zelf gezien. *(Hij legt zijn handen beschermend om de twee meisjes.)*

JUF : Kinderen, die meneer moet zich niet moeien. *(Ze doen het slip-slip-gebaar. Rabat zegt niets, maar plots gromt hij gevaarlijk naar de kinderen.)* Help! Een wilde! We zijn hier weg. *(De juf knipt in haar vingers. De kinderen gaan vlug in de rij staan. De juf steekt haar neus in de lucht, haar gat naar achter en vertrekt. De kinderen doen haar na. Het laatste meisje in de rij keert zich even om en steekt haar tong uit naar Rabat. Het klasje verlaat de scène.)*

EVA : *(verlegen)* Bedankt, meneer.

RABAT : Zeg maar Rabat. Hoe heet jij?

EVA : Eva.

RABAT : En jij?

QUEENIE : Queenie.

RABAT : Zoals een koningin.

EVA : Kom, Queenie, wij moeten gaan.

(Ze sleurt haar vriendinnetje mee. Rabat blijft hen van op een afstand gadeslaan. Eva en Queenie blijven staan bij het bakkerskraam.)

QUEENIE : Dat ziet er allemaal zo lekker uit.

EVA : Zeker als je nog niets gegeten hebt.

QUEENIE : Heb jij...?

EVA : De directrice wou me niets geven omdat ik gestraft ben. Ik sterf van de honger.

(Queenie zegt niets meer. Ze gapt een koek en geeft die aan Eva. De bakker heeft het gezien.)

BAKKER : Hou de dief!

(De meisjes zetten het op een lopen. Een politieagent schiet in actie. Eva kan hem ontwijken, maar Queenie wordt gearresteerd. Rabat wil ter hulp snellen, maar hij acht het beter om zich te bedwingen.)

AGENT : Wat heeft dat te betekenen? *(Eva twijfelt. Zou ze terugkeren of vluchten? Ze keert op haar stappen terug.)* Gemene dief dat je bent!

EVA : Het is mijn schuld.

AGENT : Jouw schuld?

EVA : Ik heb Queenie gevraagd om die koek te stelen.

AGENT : Zo jong en al op het slechte pad. Een flink pak slaag, dat verdienen jullie. *(De agent opent zijn hand. Met hongerige ogen geeft Eva de koek af. De agent grijpt de meisjes bij een elleboog vast en neemt hen mee.)* Directrice Appels zal dat wel geven.

(De agent verlaat de scène met Eva en Queenie. Ze passeren daarbij de vader en moeder van Eva. Die herkennen hun dochter niet. Rabat gaat naar de ouders van Eva.)

RABAT : Ik ben die directrice gevolgd. *(Hij laat de halsketting zien.)*

VADER : Ik wist dat die directrice de halsketting nog had.

MOEDER : Dat mens is niet te vertrouwen. *(Ze leest de naam die aan de binnenzijde gegraveerd staat.)* Eva... *(Rabat schrikt. Hij neemt de halsketting terug over om zich ervan te vergewissen dat er wel degelijk Eva in de halsketting gegraveerd staat. Daarna laat hij de halsketting weer in zijn zak glijden.)*

VADER : We weten nog altijd niet of onze dochter nog leeft.

RABAT : Ze leeft.

MOEDER : Hoe weet jij dat?

RABAT : Omdat ik ze daarstraks op de markt ontmoet heb.

VADER : Waar is Eva nu?

RABAT : De politie heeft haar meegenomen.

VADER : *(hij herinnert zich de scène van daarnet)* Was dat onze Eva?

MOEDER : Wat heeft ze misdaan?

RABAT : Ze heeft een koek gestolen.

VADER : *(Traag)* Onze dochter steelt.

RABAT : Het was haar vriendinnetje.

MOEDER : Mooie vriendin.

RABAT : Ze stal die koek voor Eva. Omdat zij vandaag nog niet gegeten heeft.

MOEDER : Dat zal vlug veranderen. *(Ze neemt een geldbeugel en gaat naar het bakkerskraam. Ze wijst een koek aan.)*

VADER : Waar is Eva nu?

RABAT : Naar het weeshuis.

VADER : Bij die directrice Appels.

RABAT : Die zal haar weer straffen. *(De bakker geeft de koek aan moeder. Zij geeft geld.)*

BAKKER : Dat is veel te veel, mevrouw.

MOEDER : Dat is ook voor de koek die dat meisje gestolen heeft.

BAKKER : Bedankt.

MOEDER : Kom, we gaan! *(De vader houdt haar tegen.)*

VADER : We mogen niet te hard van stapel lopen. We hebben onze Eva jaren aan haar lot overgelaten.

MOEDER : Denk je dat ze ons niet meer wil zien?

VADER : Misschien. *(De moeder blijft staan. Ze neemt een zakdoek uit haar handtas.)*

MOEDER : Ik wil haar nu bij me.

VADER : De schok zou te groot zijn.

RABAT : Misschien heb ik wel een oplossing.

MOEDER : Sta daar niet te staan. Vertel op.

RABAT : Ik zoek Eva op en laat haar drie wensen doen. Als ze haar ouders terugwil, dan heeft ze drie kansen om dat te vragen. *(Het is even stil. De vader en moeder kijken elkaar aan.)*

VADER : Ik vind het een goed voorstel.

MOEDER : Laat het vooruitgaan.

VADER : Je weet, Rabat, geld is geen probleem.

RABAT : Het probleem is dat ik het vertrouwen van het meisje moet winnen, maar daar vind ik wel iets op. *(Rabat buigt en verlaat de scène in de richting van het weeshuis. De vader en moeder gaan langs de andere kant weg. De marktkramers maken de scène vlug leeg zodat het doek kan geopend worden.)*

Scène 9

(De agent levert Eva over aan mevrouw Appels in haar bureau.)

APPELS : Wat? Gestolen? Blijkbaar ben ik niet streng genoeg voor gespuis als jij. Je mag de rest van de week op de zolderkamer doorbrengen. Voor de rest van de dag krijg je geen eten. Uit mijn ogen. *(Eva gaat naar de zolderkamer.)*
Bedankt, agent. Een borrel? *(De directrice giet alvast een borrel voor haar uit.)*

AGENT : Ik mag niet drinken tijdens mijn dienst.

APPELS : Ik ook niet. Schol. *(Ze drinkt haar glaasje leeg.)*

AGENT : Geef er mij toch ook maar één.

(De directrice vult nu twee glaasjes. Juffrouw Dolly sluipt met een bordje boterhammen en een glas melk naar boven. Wanneer ze voorbij het bureau van de directrice komt, toosten Appels en de agent net.)

AGENT EN APPELS : Schol!

(Juffrouw Dolly schrikt zich een ongeluk. Ze laat het bordje en het glas bijna vallen. De borrelglazen worden weer gevuld. Juffrouw Dolly betreedt de zolderkamer.)

DOLLY : Ik heb iets voor je meegebracht. Jij moet nog groeien.

EVA : Bedankt, juffrouw Dolly. Waarom is de directrice plots zo streng voor me?

DOLLY : Ik weet het niet. Echt niet. Hou je sterk, meisje.

EVA : Die week zal zo voorbij zijn. Doe de anderen de groeten. *(Juffrouw Dolly verlaat de zolderkamer en de scène. Ze begint te snikken.)* Het is hier zo koud en ik voel me zo eenzaam.

(De agent gaat weg. De directrice giet nog een borrel uit. Even later valt ze in slaap met haar hoofd op haar bureau.)

Hopeloos

Opgesloten voor een tijd en niemand om me heen
 Op een donkere zolder, helemaal alleen
 Alleen wat vieze beesten, die kruipen in het rond
 Als er nu toch maar een keer een oplossing bestond

**'t Is of de wereld, met haar meevoelt
 samen met haar weent
 Ze voelt zich verloren, zo te horen blijft ze heel alleen
 zie hoe haar tranen, op de ramen
 versmelten met elkaar
 en dan verdwijnen, wegglijden
 wie weet er naar waar?**

Eva krijgt altijd de schuld, zo kan het toch niet meer

Mevrouw Appels heeft een pik op haar, ze straft haar altijd weer
 Ik zou zo graag bij Eva zijn, nu zit ze daar alleen
 Ik wil haar zeggen wat ik voel en het goed met haar meen

Refrein meisjes

Refrein Eva

**'t Is of de wereld, met me meevoelt
 samen met me weent**

**ik ben verloren, zo te horen blijf ik heel alleen
 zie hoe mijn tranen, op de ramen
 versmelten met elkaar
 en dan verdwijnen, wegglijden
 wie weet er naar waar?**

EVA : Zie me hier nu zitten in deze vieze kleren. Ik wenste dat ik een mooie jurk had.
 Ik zou me op slag beter voelen. Ik kan maar beter gaan slapen, dan gaat de tijd
 vlugger.

*(Eva gaat liggen. Ze slaapt onmiddellijk in. Het wordt wat donkerder op de
 scène. Rabat komt voorzichtig op. Hij beweegt zijn handen voor de ogen van
 Eva om te zien of ze werkelijk slaapt. Hij moet niezen. Paniek. Vlug neemt hij
 zijn zakdoek uit zijn zak. Daardoor valt de halsketting uit zijn zak. Daarna gaat
 hij de mooie kleren halen. Hij legt die op het bed van Eva. Daarna verdwijnt
 Rabat.)*

RABAT : Eva, deze jurk is je eerste wens. Denk goed na over je andere wensen.

(Queenie zit op haar bed. De andere meisjes zitten in haar buurt.)

QUEENIE : En Eva vloog zonder eten naar de zolderkamer.

ASTRID : We moeten laten weten dat we haar steunen, dat we bij haar zijn.

CHARLOTTE : Wat kan ik daaraan doen?

QUEENIE : We hebben beloofd elkaar te steunen.

ESTHER : Door dik en dun.

QUEENIE : Als vriendinnen is het leven hier draaglijker.

ESTHER : Verlangen we minder naar een mama en papa.

CHARLOTTE : Je hebt gelijk. *(Esther haalt een zakje snoep onder haar hoofdkussen vandaan. Eerst haalt ze er enkele snoepjes uit, dan doet ze die er terug in. Ze geeft het zakje aan Queenie.)*

ESTHER : Voor Eva. *(Astrid haalt de knuffel uit het bed van Eva en geeft hem aan Queenie.)*

ASTRID : Meneer Zoentjes zal haar ook helpen.

CHARLOTTE : Ze mag mijn sjaal hebben. Tegen de kou. *(Charlotte geeft de sjaal aan Queenie. Virginie neemt haar muziekdoosje. Ze laat even het muziekje horen en geeft het dan aan Queenie.)*

VIRGINIE : Een vrolijk muziekje zal haar opbeuren.

CHARLOTTE : Wat ga jij geven?

QUEENIE : Ik bedenk nog wel iets. *(Queenie sluipt de trap op. Ze betreedt de zolderkamer en schudt Eva wakker.)* Eva... Eva...

EVA : Queenie, wat doe jij hier?

QUEENIE : Van wie is die jurk?

EVA : *(Stomverbaasd)* Ik weet het niet.

QUEENIE : Misschien heb je wel een geheime aanbieder. *(De meisjes giechelen.)*

EVA : Heb jij die jurk daar gelegd?

QUEENIE : Nee. *(Blik van Eva)* Echt niet.

EVA : Ik zal je maar geloven.

QUEENIE : Ik heb iets bij voor jou, maar als ik naar die jurk kijk, stelt het niet veel voor.

EVA : Snoepjes! *(Ze eet er eentje en geeft er ook eentje aan Queenie.)*

QUEENIE : Ze zijn van Esther.

EVA : Bedank haar van mij!

QUEENIE : Deze sjaal is van Charlotte.

EVA : Van Charlotte?

QUEENIE : Iedereen heeft iets gegeven. Esther snoepjes, Charlotte haar sjaal, Virginie deze muziekdoo's, Astrid heeft meneer Zoentjes meegegeven en ik... (*Queenie aarzelt even. Dan ziet ze de halsketting op de grond liggen.*) ...geef jou deze halsketting.

EVA : Hoe ben je daar aan geraakt?

QUEENIE : Ze lag hier op de grond.

EVA : (*Ze leest haar naam.*) Eva? Hier staat mijn naam.

QUEENIE : Dat kan niet.

EVA : Kijk zelf! (*Queenie kijkt en fluit bewonderend.*)

QUEENIE : Hoe zou die daarin gekomen zijn?

EVA : Er zijn natuurlijk wel meer Eva's op de wereld.

QUEENIE : Je hebt gelijk.

EVA : Van wie zou ik een halsketting krijgen?

QUEENIE : Van je aanbieder. (*Gegiechel*) Vooruit, trek die jurk aan. (*Eva doet de jurk aan. Er kan nog wat gesnoept worden.*)

EVA : Hij zit als gegoten.

QUEENIE : Je bent net een prinses. (*Eva draai even in het rond. Dan gaat ze terug op haar bed zitten.*)

EVA : Wat heb ik aan een baljurk als er geen muziek is? (*Queenie opent de muziekdoo's. Eva doet enkele danspasjes.*)

EVA : De muziekdoo's van Virginie heeft me zin doen krijgen in meer. Ik wenste dat ik op een bal was met een echt orkest. Dan zou ik dansen tot ik erbij neerval.

(*Plots komt Rabat tevoorschijn.*)

RABAT : Als dat je wens is, kom dan maar mee. (*Eva en Queenie schrikken zich een ongeluk. Ze willen gillen, maar Rabat legt zijn handen op hun monden.*) Ik zal je wens vervullen, Eva. (*Rabat steekt zijn hand uit.*) Kom maar mee!

QUEENIE : Eigenlijk mogen we niet met vreemden meegaan.

EVA : Welk risico nemen we? Niemand is slechter dan mevrouw Appels.

QUEENIE : Het is niet helemaal een vreemde, want we hebben hem daarstraks op de markt ontmoet. (*Ze geven elk een hand aan Rabat.*)

RABAT : We moeten even een kleine reis maken.

EVA : Wacht even! Ik wil dat de andere meisjes meegaan.

RABAT : Geen probleem.

(Rabat, Eva en Queenie wekken de meisjes. Er wordt gefluisterd en enthousiast gereageerd. Ze verlaten de scène. Alleen juffrouw Dolly blijft slapen. Het doek wordt gesloten. Voor het doek staan zes danspartners (jongens of meisjes in jongenskleren) te wachten in chique kleren. We horen dansmuziek. Dan komen de meisjes. In hun nachtjapon steken ze schril af tegen de chique kleren van hun danspartners. Alle meisjes kiezen een partner uit. Er wordt gedanst. Het kan leuk zijn als er eerst op de muziek die de muziekdoos speelt, gedanst wordt. Na een tijdje verlaat het eerste danspaar de dansvloer, even later gevolgd door het tweede, het derde en het vierde danspaar. Het vijfde danspaar – met Queenie - blijft nog even. Tot ook zij verdwijnen. Eva danst nog even met haar partner en valt dan. De danspartner kijkt even bang toe en sluipt dan weg. Rabat tilt Eva op en draagt haar af. De gordijnen worden weer geopend. De meisjes - en Dolly - liggen in bed op de slaapzaal. Rabat brengt Eva naar de zolderkamer. Wanneer hij haar instopt, wordt ze wakker.)

EVA : Waar ben ik?

RABAT : Thuis.

EVA : Thuis? *(Ze zucht.)* Ik zou zo graag bij mijn vriendinnen slapen.

RABAT : Misschien heb ik een voorstel. Jij slaapt beneden. Ik slaap hier. Morgenvroeg kom ik je op tijd wekken, je verhuist naar de zolderkamer en kreng Appels weet van niets. *(Eva giechelt.)*

EVA : Bedankt, Rabat. Waarom sloof jij je eigenlijk zo voor mij uit?

RABAT : Ik heb een opdracht.

EVA : Van wie?

RABAT : Dat mag ik niet vertellen.

EVA : Flauwerik!

RABAT : Ik zal je iets verklappen. Van mijn opdrachtgever mag je drie wensen doen.

EVA : Mag ik echt alles wensen?

RABAT : Ja, maar denk er eerst nog eens goed over na, want je hebt al twee wensen gedaan. *(Eva kijkt hem vragend aan.)* De kleren en het bal.

EVA : Heeft jouw opdrachtgever dat allemaal betaald?

RABAT : Ja.

EVA : Is hij dan zo rijk?

RABAT : Meer mag ik echt niet zeggen. Ga nu. *(Rabat installeert zich op het bed om duidelijk te maken dat het gesprek voorbij is.)*

EVA : Rabat? *(Rabat antwoordt niet.)*

EVA : Rabat?

(Rabat keert zich om in bed. Eva begrijpt de boodschap en trippelt naar beneden. Ze stoot een lege fles om die mevrouw Appels daar gezet heeft. De directrice schrikt wakker. Ze gaat kijken en ziet hoe Eva zich naar de slaapzaal begeeft.)

APPELS : Ongehoorzaam rotkind! Ze moet hier weg. Zo snel mogelijk! *(Ze telefoneert. Eva kruipt in haar bed.)* Ja, ik weet hoe laat het is. *(Eva woelt in haar bed. Appels door de telefoon)* Ja, nu!

EVA : Ik kan niet slapen. *(Eva staat weer op en zingt haar lied. In de loop van dit lied staat Rabat op. Hij gaat naar de slaapzaal en luistert. Eva ziet hem niet.)*

Één moment

Nooit alleen, mijn vaders stem
Mama's arm om me heen
Geen juffrouw Dolly, die mij zo haat
Maar familie voor mij alleen

Geef me één moment, waarop jij me zegt

Dat mijn ouders er nog zijn

Ja dat één moment, dat ik bij hen ben

Zou ik bewaren in mijn hart

Mijn vader roept, ik rijd naast hem
 We fietsen naast elkaar
 Mijn mama lacht, haar ijsje valt
 Waarom is dit niet waar

**Geef me één moment, waarop jij me zegt
 Dat mijn ouders er nog zijn
 Ja dat één moment, dat ik bij hen ben
 Zou ik bewaren in mijn hart**

**Geef me één moment, waarop jij me zegt
 Dat mijn ouders er nog zijn
 Ja dat één moment, dat ik bij hen ben
 Zou ik bewaren in mijn hart**

(Wanneer Rabat hoort dat Eva bovenal haar ouders wil terugzien, verlaat hij tevreden de scène. Na het lied kruipt Eva in bed. Nu valt ze dadelijk in slaap.)

Scène 10

(Meneer Peterson komt op en gaat naar het bureau van mevrouw Appels.)

PETERSON : Ik veronderstel dat u een goede reden heeft om me midden in de nacht naar hier te laten komen?

APPELS : Eva moet uit de weg geruimd worden.

PETERSON : Je hebt het hier wel over moord.

APPELS : Het maakt toch geen verschil. Haar ouders denken nu al dat ze dood is.

PETERSON : *(Hij staat op om weg te gaan.)* Ik hou je niet tegen.

APPELS : Jij moet het doen.

PETERSON : Waarom zou ik?

APPELS : Daarom! *(Ze legt een pak geld op haar bureau.)* Ik heb haar halsketting verkocht. Dit is 300 frank, de helft van de opbrengst. *(Meneer Peterson wil het geld oprapen. Mevrouw Appels ritsst het voor zijn neus weg.)* Je krijgt het geld alleen als je me van Eva verlost.

PETERSON : Waarom wil jij haar eigenlijk uit de weg ruimen?

APPELS : Eva is er zeker van dat haar ouders nog leven. Ze zal hen zoeken. Wat gaan zij zeggen als ze horen dat wij gelogen hebben? En dan moeten we dit geld ook teruggeven.

PETERSON : Hoe moet ik het doen?

APPELS : In de rivier dumpen lijkt me het beste. Dat laat geen sporen na.

PETERSON : Wanneer?

APPELS : Zo vlug mogelijk.

PETERSON : We gaan haar halen.

APPELS : We? Aan een zwakke vrouw als ik zal je niet veel hulp hebben.

PETERSON : Eerst wil ik mijn geld.

APPELS : Je krijgt een voorschot. *(Ze geeft hem een briefje van 100 frank. Meneer Peterson steekt zijn andere hand uit. Tegen haar zin geeft mevrouw Appels hem nog een briefje.)* Die andere 100 frank krijg je als Eva dood is. *(Meneer Peterson wil het bureau verlaten.)* Er is nog iets. Kunt u in het gemeenteregister noteren dat Eva vijf jaar geleden aan een natuurlijke dood gestorven is? Anders komt er misschien nog een politieonderzoek. *(Meneer Peterson doet teken dat hij meer geld wil. Directrice Appels legt nog een briefje van 100 frank op tafel. Mevrouw Appels geeft een grote jute zak en een stevig touw aan meneer Peterson. Hij wil naar de zolderkamer gaan.)* Het krenge is naar de slaapzaal geslopen.

(Meneer Peterson gaat met het materiaal naar de slaapzaal. Meneer Peterson grabbelt Eva vast. Die verweert zich.)

EVA : Gemene schoft, laat me los! *(Hij legt vlug zijn hand op haar mond. Queenie heeft haar vriendin echter gehoord.)*

QUEENIE : Eva? (*Wanneer ze ziet wat er gaande is, waarschuwt ze de anderen.*)
Charlotte, Astrid, Virginie en Esther, snel! Eva helpen! Aanvallen!

(De meisjes vallen meneer Peterson aan. Ze slaan met hoofdkussens.)

PETERSON : Stop!

QUEENIE : Hij geeft zich over.

CHARLOTTE : We hebben gewonnen!

(Algemeen gejuich. Dan komt mevrouw Appels binnen. Ze heeft een pistool bij.)

APPELS : Dat denken jullie maar. (*Ze gaat naar Eva. Charlotte wil reageren.*) Blijf staan of ik schiet je overhoop. (*Virginie pakt Charlotte vast. Astrid begint te snikken. Esther troost haar.*)

QUEENIE : Nooit! (*Zij doet nog een stap in de richting van mevrouw Appels.*)

EVA : Doe geen domme dingen, Queenie. (*Queenie blijft staan.*)

PETERSON : Ik ga heel goed voor jullie vriendinnetje zorgen. Ik geef haar een nieuwe thuis. (*Hij neemt de revolver van mevrouw Appels over en houdt Eva als een levend schild voor zich uit.*)

CHARLOTTE : Je liegt!

(Ze geeft meneer Peterson een duw zodat die valt. De revolver valt op de grond. Astrid raapt die op. Mevrouw Appels maakt van de verwarring gebruik om het op een lopen te zetten. Net voor ze de slaapzaal wil verlaten, zet Queenie de directrice pootje. Mevrouw Appels belandt recht in de armen van Rabat die net binnengekomen is. Eva valt op de grond. Rabat houdt de directrice in een stevige greep vast. De meisjes juichen weer. Meneer Peterson wil stilletjes verdwijnen, maar de meisjes hebben dat gezien. Ze springen boven op de gemeenteambtenaar. Dan komen de mama en papa van Eva binnen.)

MOEDER : Waar is mijn Eva? (*Pas dan zien de meisjes Eva op de grond liggen.*)

ESTHER : Eva beweegt niet meer.

ASTRID : Ze is toch niet... *(Astrid begint weer te wenen.)*

PAPA : Wij zijn het: je mama en papa.

EVA : *(kijkt verdwaasd rond)* Droom ik?

RABAT : Nee, ik heb gewoon je derde wens vervuld.

EVA : Mama? Papa? *(Er volgt een innige omhelzing. Algemeen gejuich. Alleen Queenie zit apart te treuren. Eva merkt dat en gaat naar haar toe.)* Wat is er, Queenie?

QUEENIE : Ik ben heel blij voor jou, Eva, maar de andere meisjes en ik blijven wel wees. *(Het is even stil.)*

MAMA : Wij kunnen jullie geen ouders geven, maar wel een thuis.

QUEENIE : Hoe bedoelt u?

PAPA : Heb ik je al gezegd dat wij rijk zijn? Stinkend rijk.

CHARLOTTE : Ik begrijp er nog altijd niets van.

MAMA : Wij kopen het weeshuis.

VIRGINIE : Zolang u mevrouw Appels er maar niet bijkoopt.

PAPA : Zeker niet.

ESTHER : Zijn we dan ook van meneer Peterson verlost? *(De vader en moeder van Eva knikken.)*

ASTRID : Wie wordt dan onze nieuwe directrice?

(Op dat moment wordt juffrouw Dolly wakker. Ze rekt zich uit. Ze gaan allemaal rond het bed van juffrouw Dolly staan.)

EVA : Gefeliciteerd, mevrouw de directrice.

DOLLY : Ik versta je niet. *(Ze haalt watjes uit haar oren.)* Ik steek 's nachts altijd oordopjes in mijn oren.

ALLEN SAMEN : Gefeliciteerd, mevrouw de directrice.

DOLLY : Ik begrijp er niets van. *(Virginie neemt juffrouw Dolly apart en begint tegen haar te praten.)*

EVA : Bedankt, mama. Bedankt, papa.

ALLE MEISJES : Bedankt, mama. Bedankt, papa.